

Nele Neuhaus

Charlottes
droompaard

Een
onverwachte
bezoeker

Eerder verscheen:
Charlottes droompaard
Charlottes droompaard, gevaar op de manege

Oorspronkelijke titel: *Charlottes Traumpferd, Ein unerwarteter Besucher*
door Nele Neuhaus

© 2014 by Planet Girl Verlag in Thienemann-Esslinger Verlag GmbH, Stuttgart
Nederlandse uitgave © 2015 Uitgeverij Holland – Haarlem

Vertaald uit het Duits door Leny van Grootel

Omslagontwerp: Sproud, Haarlem

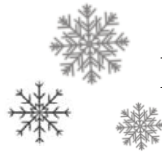
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN e-boek 9789025112162

ISBN gebonden boek 9789025113056

NUR 283

www.uitgeverijholland.nl

Een lied voor de manege

‘Charlotte, het wordt langzamerhand tijd!’ riep meneer Kessler, de instructeur, vanaf de tribune. ‘Zo dadelijk begint de volgende les.’

‘Maar Won Da Pie is nog helemaal bezweet,’ protesteerde ik. ‘Ik kan hem zo toch niet in zijn box zetten!’

‘Je hebt nog vijf minuten.’ De instructeur zette de deur naar de binnenbak alvast open voor zijn volgende leerling.

Mijn bruine ruin Won Da Pie had zich tijdens mijn privéles zwaar moeten inspannen en zijn dikke wintervacht was kletsnat. Hij dampte in de koude winterlucht als een pan kokende aardappelen. Ik zou hem echt niet binnen vijf minuten droog kunnen rijden. Daarom liet ik hem halt houden zodat ik af kon stijgen. Sinds de herfst was zijn vacht zo dik als die van een teddybeer en dat had hij ook nodig, want hij stond in een buitenbox met de bovendeur de hele dag open. Won Da Pie was nieuwsgierig en wilde graag zien wat zich op het erf van de manege afspeelde. Maar bovenal keek hij naar mij uit en hinnikte luid als hij me aan zag komen. Ik gunde hem het uitzicht en de frisse lucht natuurlijk graag, maar ik maakte me ook altijd zorgen als ik hem natbezweet in zijn box moest zetten. Ik had intussen een berg fleecedekens, toch duurde het vaak uren voor hij na het rijden weer droog was. Elke dag weer was ik bang dat hij kou zou vatten en ziek zou worden.

Ik steeg af, schoof de stijgbeugels omhoog en maakte de singel los. De manege bestond al bijna vijftig jaar en was nooit gemoderniseerd. Ik was hier drie jaar geleden met paardrijden begonnen en hoewel ik zielsveel van deze plek hield, werd ik me er vooral in de winter wel van bewust hoe ouderwets het er toeging. Bij andere maneges had je niet één binnenbak maar twee en je kon je bezwete paard onder een solarium zetten en droog-

blazen met een föhn. Bij ons was daarvoor geen plaats. Het enige alternatief was ervoor te zorgen dat Won Da Pie in de winter niet zweette. Maar dat zou betekenen dat ik hem 's winters niet goed kon rijden. Mijn paard móést werken, anders werd hij baldadig, roekeloos en onberekenbaar.

‘Deur vrij!’ riep ik en ik leidde Won Da Pie naar links, de stalgang in. Misschien kon ik hem daar een poosje vastzetten, want het was daar veel warmer dan buiten in zijn box. Vroeg in de middag was het nog rustig, pas tegen vijf uur begon het druk te worden. Ik legde mijn bruine ruïen een deken over de rug en zette hem zolang voor Hanko’s box. Toen bracht ik mijn zadel, trens en beenbeschermers naar de zadelkamer en ging op een strobaal zitten wachten tot mijn paard zou zijn opgedroogd.

Even later ging de gangdeur piepend open en er kwam iemand binnen. Uitgerekend Alex, de zoon van de vicevoorzitter van de rijvereniging, die vorig jaar de lessen van meneer Kessler had overgenomen toen die gewond was geraakt door een trap van Farina. Hij kwam met grote passen de stalgang door, bleef naast mijn paard staan en zette zijn armen in zijn zij.

‘Nou Steinberg, je hebt hem goed afgebeeld,’ zei hij en trok een wenkbrauw op. ‘Buiten gegaloppeerd zeker, de berg op en af?’ ‘Nee! Ik heb privéles gehad, gewoon in de bak. Maar Won Da Pie zweet al na tien minuten.’

‘Ja, wat dacht je dan! Zou jij niet zweten als je in een bontjas moest trainen?’ viel Alex hoofdschuddend uit. ‘Waarom scheer je hem niet?’

‘Omdat hij in een buitenbox staat,’ legde ik uit. ‘Hij zou doodvriezen zonder die vacht.’

‘Keer dan je spaarpot om en koop een fatsoenlijk dek,’ raadde Alex me aan. ‘En doe anders twee dekens over elkaar, als het echt koud is.’

Mijn beste vriendin Dorothee en ik hadden het er al wel eens over gehad om Won Da Pie te scheren. Bijna niemand op de ma-

nege deed het, maar ook bijna geen enkel paard had zo'n dikke vacht als het mijne. Op internet en in allerlei paardenblaadjes stonden talloze argumenten voor én tegen het in de winter scheren van paarden.

'Maar als...' begon ik.

'Liever een dikke deken dan een hoestend paard,' viel Alex me in de rede. 'Je hebt toch geen pony, je hebt een springpaard!' Hij snoof laatdunkend en slenterde weg.

Langzamerhand werd het steeds drukker bij de stallen. Won Da Pie stond in de weg, maar was nog steeds niet droog. Uiteindelijk bracht ik hem naar buiten, naar zijn box. Ik legde hem een schone deken op en snoerde die stevig vast zodat hij hem niet af kon gooien.

Om vijf uur was er in het casino (zoals de kantine met zicht op de binnenbak genoemd werd) een speciale vergadering van de jeugdcommissie gepland. Dorothee en ik waren sinds herfst vorig jaar lid. Er stond maar één punt op de agenda: het afscheidsfeest voor onze instructeur, meneer Kessler. Hij ging de vereniging op 1 februari verlaten. Het zou tegelijk ook het welkomstfeest voor de ons nog onbekende, nieuwe instructeur worden. Hoewel... we wisten eigenlijk al best veel over hem. Oliver en Karsten hadden een paar weken geleden zonder blikken of blozen de sollicitatiebrief plus cv uit meneer Kesslers afgesloten bureau gevist. Als je het bureaublad optilde kon je in de bovenste la graaien, die truc gebruikten we al jaren. En meneer Kessler zich maar afvragen waarom we steeds de goede paarden opzadelden nog vóór hij de indeling 'paard & ruiter' op het prikbord had gehangen. Hij was nooit achter het geheim van het losliggende bureaublad gekomen.

Omdat we de informatie over de nieuwe instructeur illegaal hadden verkregen, hadden we tot nu toe steeds moeten doen of we van niets wisten.

Toen we een kwartier later in het casino zaten en Gunter, hoofd

van de jeugdcommissie, ons officieel meedeelde hoe de nieuwe instructeur heette en wat voor kennis en vaardigheden hij allemaal in huis had, keken Doro en ik elkaar samenzweerderig aan. Behalve mijn beste vriendin en ik waren Karstens oudere broer Stefan, Cordula en Merle lid van de jeugdcommissie. Stefan als woordvoerder, Cordula als penningmeester en Merle als secretaris.

‘Ik heb jullie vandaag bij elkaar geroepen om de opzet van het feest te bespreken,’ ging Gunter verder. ‘We hebben nog maar twee weken en daarom dacht ik: we grijpen terug op het programma van het kerstfeest.’

‘Goed idee,’ vond Cordula. ‘Veel tijd om nog iets heel nieuws te bedenken hebben we niet meer.’

‘Maar meneer Kessler heeft alles toch al gezien,’ sprak Stefan tegen. ‘Een vriend van mij kent een paar westernrijders. Die zouden een voorstelling kunnen geven. Dat is pas echt cool.’

Doro, Merle en ik waren meteen enthousiast over het voorstel, maar Gunter schudde zijn hoofd. ‘Die hebben toch niks met onze vereniging te maken?’ zei hij. ‘Dan kunnen we ook wel dressuurruiters, springruiters of koetsiers uit het hele land uitnodigen. We willen de nieuwe instructeur in de eerste plaats de prestaties van onze eigen club laten zien.’

‘Je hebt gelijk,’ viel Cordula hem bij. ‘Zo zie ik het ook. Ik zou het kerstprogramma alleen nog wel met een voorstelling van de volwassenen aanvullen. Die hangen er altijd maar een beetje bij.’

‘Prima idee,’ prees Gunter en maakte een notitie.

‘Wat wil je dan met die bejaarden? Allemaal in een koets prop-pen en er een rondje mee door de manege karren?’ morde Stefan. Hij was beledigd omdat zijn idee geen weerklank vond.

‘Een beetje respect, man,’ voer Gunter uit.

Merle keek op van haar schrijfblok. ‘Zal ik Stefans voorstel ja of nee in de notulen opnemen?’

‘Natuurlijk niet!’ zei Gunter geërgerd.

‘Ik vind het op zich geen slecht idee,’ merkte ik op en ik ging vlug verder voor Gunter me in de rede kon vallen. ‘Als we na de voorstelling nou eens alle mensen de bak in halen, met het hele bestuur. We geven ze allemaal een zakdoek in de hand en dan zwaaien we en zingen we een lied.’

‘Jij bent totaal gestoord.’ Stefan tikte tegen zijn voorhoofd. ‘t Is hier geen kinderdagverblijf!’

‘Nee, ik bedoel... net als bij de Olympische Spelen,’ zei ik. ‘Ik heb de slotceremonie gezien en ik had echt kippenvel.’

‘Ik vind het een superidee,’ riep Cordula.

‘Ik ook,’ zeiden Dorothee en Merle tegelijk.

‘We zouden een tekst kunnen maken op eh... bijvoorbeeld dat liedje van Marco Borsato: ‘Afscheid nemen bestaat niet.’ Ik werd steeds enthousiaster over mijn eigen idee en begon te zingen: ‘Afscheid nemen bestaat niet, je gaat nu weg maar vergeet ons niet...’

Ik stopte abrupt toen ik zag hoe iedereen me verbluft aankeek en ik werd knalrood. Meneer Boshof, die achter de bar stond, applaudisseerde.

‘Ehhh... het was maar een idee,’ stamelde ik verlegen.

‘Ik val liever dood dan dat ik zo’n achterlijk lied ga zingen,’ protesteerde Stefan.

‘Ik vind het geweldig,’ riep Gunter en hij lachte breed. ‘Wat denken jullie ervan. Een lied voor de manege. Een sfeervoller slot bestaat niet.’

Mijn voorstel werd met algemene stemmen min één (die van Stefan) aangenomen. En ik kreeg meteen de opdracht mee een tekst te bedenken voor het lied, dat zowel een afscheid als een welkom moest zijn.

Een langharig monster

De laatste dag van de kerstvakantie sneeuwde het als een gek en toen ik die zaterdagmorgen opstond en uit het raam keek was alles wit. De zon verrees juist als een rode bal aan een strakke hemel boven het eikenwoud. Het perfecte weer voor een buitenrit!

Ik pakte mijn smartphone en stuurde Doro een berichtje: Al wakker? Zullen we uit rijden gaan?

Oké, antwoordde ze een paar seconden later. Ben klaar over 5 minuten!

Haal je op! toetste ik in, sprong uit mijn bed en liep naar de badkamer. Zo vroeg op de morgen hoefde ik niet om voorrang te vechten. Mijn broers en zusje sliepen nog als rozen. Philip, mijn oudste broer, kwam op zijn vroegst pas om twaalf uur uit zijn bed. Ik was de enige die net als mijn vader een typisch ochtendmens was. Ik vond het fijn om de dag al voor de eerste zonnestralen te beginnen, ook in weekends en vakanties.

Ik aaide snel met een washandje over mijn gezicht. Ik glipte in een thermo onderbroek en trok mijn rijbroek erover aan. Hemd, T-shirt met lange mouwen, fleecetrui. Je kon je voor een buitenrit niet warm genoeg aankleden.

Papa en mama zaten al aan het ontbijt, dronken koffie en lazen in alle rust de krant. Je zag ze eigenlijk maar zelden zo gezellig met zijn tweetjes, daarvoor hadden ze bijna nooit tijd.

‘Goedemorgen,’ riep ik vrolijk en ik aaide onze hond, die naast de tafel zat en hoopvol papa’s lege yoghurtbeker in de gaten hield. ‘Dorothee en ik gaan buiten rijden.’

‘Ook goedemorgen,’ zei mama. ‘Moet je niet iets eten?’

‘Geen tijd! We moeten snel zijn, straks gaat iedereen zijn hond weer uitlaten en stikt het ook van de hardlopers in het bos.’

‘Je wordt bedankt,’ zei papa droog. ‘Ik wilde net Alissa uitlaten.’
‘Ach, ik bedoel jou toch niet!’ Ik drukte een kus op zijn wang.
‘Alleen die gasten die hun hond niet onder controle hebben.’

Drie minuten later liepen Doro en ik over het besneeuwde pad naar de manege. We hadden het geluk er vlakbij te wonen, Doro zelfs nog iets dichterbij dan ik. Zoals altijd hoefde ik maar de paardenlucht op te snuiven om me intens gelukkig te voelen. De mesthoop dampte in de koude vrieslucht, Won Da Pie stak zijn hoofd over de openstaande halve deur en hinnikte blij. Door die begroeting alleen al kon mijn dag niet meer kapot.

‘Wie zijn dat daar, bij jouw paard?’ vroeg Doro.

‘Ik zou het niet weten, ik heb ze nog nooit gezien,’ antwoordde ik.

‘Nou ja. Ik hoop maar dat Nado vannacht niet wéér met zijn hoofd in de drek heeft gelegen,’ zei ze en ging linksaf, richting staldeur. ‘Tot zo.’

Voor Won Da Pie’s box stonden een man, een vrouw en een meisje van ongeveer mijn leeftijd.

‘Goedemorgen,’ zei ik beleefd.

‘Goedemorgen,’ antwoordde de vrouw en de man knikte vriendelijk.

Het meisje droeg een witte wollen muts, witte Uggs en had haar handen diep in de zakken van haar witte ski-jack gestopt - niet bepaald een geschikte outfit voor in een paardenstal. Ze wierp me een chagrijnige blik toe, kauwend op haar kauwgum.

Won Da Pie hinnikte ongeduldig. Ik pakte zijn halster en de hoevenkrabber, die naast de deur van de box hingen, en ging naar binnen. Nadat ik zijn hoeven had uitgekrabd, leidde ik hem door het smalle gangetje de mesthoop voorbij en bond hem in de smeedhoek vast aan een paal.

‘Het is echt erg hier,’ hoorde ik het meisje zeggen. ‘De bak stelt niks voor en donker dat het daar is. En je kunt er vanuit de stal bijna niet komen.’

‘Maar Katie, je wilde toch zelf per se bij meneer Weyer blijven trainen. Dan zul je het hier moeten nemen zoals het is,’ zei haar moeder. ‘En het is toch niet voor eeuwig.’

‘Je hebt trouwens geen alternatief,’ mengde haar vader zich in het gesprek. ‘Mag ik je eraan herinneren dat jij er zelf mede de oorzaak van bent dat we moesten verhuizen.’

‘Pah!’ deed het meisje dat Katie heette.

‘Hoe dan ook,’ zei haar vader. ‘Mij bevalt het hier wel. Het doet me denken aan mijn manege van vroeger.’

‘En ik hoef niet meer zo veel heen en weer te rijden,’ voegde haar moeder eraan toe. ‘School, vioolles, tennis – dat is hier allemaal vlak in de buurt.’

Ik deed Won Da Pie de deken af, opende de poetskast en spitste mijn oren terwijl ik hem borstelde. Het leek erop dat die mensen hun paard bij ons op de manege wilden stallen.

‘Ik snap niet dat Micha in zo’n schijfstal wil werken,’ zeurde die chagrijnige griet verder. ‘Maar één binnenbak. Hoe moet dat dan met de lessen? Sven wordt hysterisch als hij dat hoort. Trouwens, hoe wil je springen in dat miezeringe bakje? Daar kunnen nog geen twee hindernissen in!’

Het liefst zou ik haar onder haar neus hebben gewreven dat in onze bak al jarenlang zonder problemen springlessen werden gegeven, toernooien gehouden en examens afgelegd maar ik liet het erbij. Ik had zelden aan iemand al meteen zo’n hekel als aan die Katie. Wat verbeeldde ze zich eigenlijk om zo over onze manege te praten? Oké, het was hier niet supermodern, maar de boxen waren groot in vergelijking met de boxen van de stallen in de omgeving, het voer was goed en er was altijd ruim voldoende hooi en stro. En dat kon je ook niet van alle maneges zeggen.

De stemmen stierven weg, de drie bezoekers gingen naar binnen.

‘Bèh, wat een zooi overal,’ hoorde ik Katie nog mekkeren.

Wat een trut, fluisterde ik, legde mijn paard weer een dek op en ging naar binnen om mijn zadeltuig te halen. Zo vroeg in de morgen was er nog bijna niemand. Alleen Isa reed met Natimo in de bak en de paardenverzorgers hadden zojuist de stallen uitgemest en opnieuw ingestrooid. Nu waren ze de stalgang aan het vegen.

Ik liep naar de zadelkamer, die ook als meneer Kesslers kantoor dienst deed.

‘We hebben nog twee boxen vrij op dit moment,’ hoorde ik hem tegen de ouders van die horror-Katie zeggen terwijl ik mijn trens van de haak - en mijn zadel van de houder pakte.

‘Hallo meneer Kessler!’ groette ik hem en hij knikte terug.

‘En welke boxen zijn dat?’ wilde Katie weten.

‘De derde en vierde box hier vooraan,’ zei meneer Kessler. ‘Die zijn eigenlijk voor manegepaarden bestemd, maar voorlopig zullen er hier niet meer bijkomen.’

Ik bleef expres een beetje treuzelen om te horen wat er verder nog besproken werd.

‘Maar de enige box die goed genoeg is voor Asset, dat is een van de buitenboxen. Ik wil de eerste vooraan, die waar dat harige monster in staat.’

Hoorde ik dat nou goed? Dat was de box van Won Da Pie! En zij schold mijn paard uit voor harig monster!

‘Tja, de buitenboxen zijn allemaal bezet. Die wil natuurlijk iedereen. Er is een wachtlijst voor als er eens eentje vrij komt,’ zei meneer Kessler.

Ik stootte die kat van een Katie expres met mijn zadel tegen haar buik en trapte ook nog eens op haar voet.

‘Auw! Kijk uit!’ riep ze kwaad.

‘Oh... sorry!’ zei ik liefjes. ‘Ik had je niet gezien.’

Op haar sneeuw witte Ugg priekte nu duidelijk de donkerbruine afdruk van mijn laars.

Doro stond al met gezadeld paard in de stalgang te wachten en

volgde me naar buiten. Ik kon niet wachten haar te vertellen wat ik had afgeluisterd en zadelde Won Da Pie snel op. Vijf minuten later reden we het bos in. De vers gevallen sneeuw knerpte onder de paardenhoeven. Katies denigrerende opmerking had me diep geraakt.

‘Die stomme trut heeft Wondy uitgescholden voor harig monster,’ riep ik boos. ‘Ik leen vandaag nog ergens een scheerapparaat om Won Da Pie te scheren.’

‘Maar waarom had ze het eigenlijk over Won Da Pie?’ vroeg Doro beduusd.

Ik herhaalde woord voor woord wat ik had gehoord.

‘Nou, een buitenbox kan ze in elk geval vergeten,’ zei mijn vriendin en ze streelde haar schimmel over zijn hals. ‘Nado staat bovenaan de wachtlijst.’

Doro had de grijschimmel gekregen nadat de dierenarts Doro’s eerste paard Corsario vlak voor Kerst een spuitje had gegeven om voorgoed in te slapen. Corsario, een al wat ouder renpaard, leed aan hoefkatrolonsteking. Daarmee had hij misschien nog wel een tijdje kunnen leven, maar hij had ook nog allerlei andere kwalen en hij liep voortdurend mank. Genieten van zijn oude dag in een dierenpension zou er voor hem niet bij zijn geweest, want elke stap deed hem pijn. Doro had het verlies moedig gedragen, ze had al heel lang het gevoel dat er iets niet in orde was met haar paard.

Ze was sowieso niet helemaal gelukkig geweest met Corsario, want Inga had haar in de zomervakantie, toen ik vier weken in Frankrijk was, min of meer gedwongen om het paard samen met haar te kopen. Pas later begreep Doro dat Inga op die manier had geprobeerd een wig tussen ons te drijven, want Inga was altijd jaloers op onze vriendschap geweest. Tijdens het kerstfeest op de manege had Doro de springquadrille toen maar gereden op Cornado, een nieuw temperamentvol manegepaard met sneeuwwitte staart en manen. Evenals mijn Won Da Pie

was Cornado ook pas zes jaar oud en eigenlijk niet geschikt als vervanging van het brave, goedmoedige manegepaard Arabella. Onzekere leerling-ruiters waren te bang voor Cornado. De manege had hem uiteindelijk aan Doro's ouders verkocht, hij was jong en gezond en had niet zo'n problematische voorgeschiedenis als de arme, oude Corsario.

Weg met het harige monster

‘Heb je al eens een paard geschoren?’ vroeg Isa, toen ik haar na afloop van onze winterse buitenrit vroeg of ik haar scheerapparaat mocht lenen.

‘Nee,’ gaf ik toe.

‘Dan help ik je wel,’ bood ze aan. ‘Het is namelijk helemaal niet zo gemakkelijk, zelfs niet als het paard mooi stil staat. Je moet altijd tegen de haargroeirichting in scheren, ook bij weerborstels.’

Ze lachte. ‘En ik ben bang dat Won Da Pie niet stil zal staan.’

Dat vreesde ik ook. Mijn paard was op meerdere plekken van zijn lijf erg gevoelig, vooral onder zijn buik.

Sinds de rijexamens in de herfst van vorig jaar had Isa, die ongetwijfeld de beste ruiter was van de hele club, een speciale band met Won Da Pie. Ze had met Heide het L-parcours willen springen, maar uiterekend op de dag van het examen stond haar paard kreupel. Ik had haar toen spontaan aangeboden Won Da Pie te rijden en dat had ze gedaan.

Ze kon heel goed met hem overweg, terwijl ze nog nooit op hem had gereden en eigenlijk dressuurruiter was. Toch was ze met lof geslaagd voor het examen.

Ze had me trouwens altijd al goede tips gegeven als ik me weer eens geen raad wist met mijn temperamentvolle paard.

Ik bracht Won Da Pie naar de smedhoek en even later verscheen Isa met een kartonnen doos. Die zette ze op de bank.

Doro en ik keken nieuwsgierig toe hoe ze het scheerapparaat uitpakte, de scheermesjes erinzette, vastschroefde en er wat olie tussen sprenkelde.

‘Zo worden de mesjes niet te warm,’ legde Isa uit. ‘Dat is heel vervelend voor het paard.’

Toen ze het apparaat aanzette spitste Won Da Pie nieuwsgierig

zijn oren. Hoe overmoedig hij soms ook kon zijn, van nature bezat hij ook iets evenwichtigs en goedmoedigs en hij zou nooit bijten, trappen of hysterisch worden.

‘Hij ziet er echt wel een beetje als een harig monster uit,’ zei Doro. ‘Waanzinnig, die vacht.’

‘Daarom droogt hij ook niet meer op na het rijden,’ zei ik, ‘die vacht moet eraf.’

Voor mij was het echt belangrijk dat mijn paard er mooi uit zou zien als Thierry op bezoek zou komen, en dat ging gauw gebeuren. Thierry, met zijn blauwe ogen en het liefste lachje van de hele wereld. Hij was een neef van Nicolas, de vorige eigenaar van Won Da Pie. Ik had vorige zomer in Frankrijk vier weken lang alleen maar ruzie gemaakt met Thierry. Hij was echt onuitstaanbaar, en nadat ik hem had verslagen bij een wedren op het strand en hij daarbij zelfs van zijn paard gevallen was, werd het nog erger.

Maar de laatste dagen van de vakantie werd alles anders en kort voor kerst kreeg ik een heel lief mailtje van hem. Ik bleef er bijna in toen ik las dat hij via een uitwisseling van school naar een dorpje bij Frankfurt zou komen en dat hij me dan zou opzoeken. Alleen al bij het idee dat ik hem eindelijk terug zou zien kreeg ik hartkloppingen.

‘Lotte? Joehoe!’ Isa wapperde met haar hand voor mijn gezicht en ik schrok op uit mijn dagdroom.

‘Maak hem maar los en hou hem vast,’ zei Isa vriendelijk.

‘Wie?’ vroeg ik verward.

‘Je paard misschien?’ Isa schudde geamuseerd haar hoofd en Doro grijnsde breed.

‘Thierry,’ vormde ze het woord met haar lippen en grijnsde nu helemaal van oor tot oor. Ze was de enige die ik over Thierry had verteld, en ze wist ook dat ik een beetje verliefd op hem was.

Ik deed intussen wat Isa me had opgedragen en hield er rekening mee dat Won Da Pie vreselijk tekeer zou gaan zodra de

scheermachine zijn lichaam zou raken, maar dat gebeurde niet. Hij bleef muisstil staan, hij scheen het trillen van het apparaat wel prettig te vinden, als een massage.

‘Wie had dat gedacht,’ riep Isa enthousiast. ‘Kijk hem, hoe hij geniet!’

Ze was eigenlijk van plan geweest alleen zijn rug en buik te scheren, maar nu hij zo mooi stilstond, waagde ze zich ook aan zijn hoofd en benen. De glanzende kastanjebruine vacht van mijn paard lag spoedig in een grote berg op de grond en uit de vormeloze teddybeer kwam weer een slank, elegant paard tevoorschijn. De geschoren huid had die zeldzame grijsbruine kleur, die ik wel eens had gezien bij springpaarden op het grote concours hippique in de stad.

‘In het voorjaar komt de echte kleur weer terug,’ verzekerde Isa me. ‘Kom, probeer jij het ook maar eens, Lotte.’

Ze drukte mij het scheerapparaat in de hand en ik begon voorzichtig aan Won Da Pie’s rechterflank. Ik was er natuurlijk niet zo handig in als Isa, maar na een paar minuten werd ik zekerder van mezelf en toen ging het echt goed!

Op de plek van het zadel lieten we een stukje vacht staan om zaddeldruk te vermijden. En in de buurt van de manen-inplant moest je heel goed oppassen om geen manenharen mee te scheren. Het scheerapparaat snorde, ik begon te zweten, de fijne haartjes drongen in mijn neus en ogen maar mijn paard was volledig ontspannen en liet zijn onderlip en oren hangen. Tenslotte nam Isa het weer van me over en deed het precisiewerk aan het hoofd, de oren en de staartinplant. Anderhalf uur later was het harige monster verdwenen. Voor mij stond een nieuw paard! Ik maakte meteen een paar foto’s.

‘Als het koud is moet je hem twee dekens opdoen,’ raadde Isa me aan. ‘En waarschijnlijk zal hij de eerste dagen met rijden nog wat stijf zijn, want hij voelt de kou nu wel meer dan met die dikke vacht.’

Ik trok dus twee dekens over Won Da Pie's rug en bracht hem naar zijn box. Toen hielp ik Isa met het schoonmaken van de scheermachine en bedankte haar uitvoerig. Doro en ik veegden de haren netjes bij elkaar en gooiden ze in een container naast de mesthoop. En al die tijd moest ik aan Katie denken.

'Het is toch niet voor eeuwig,' had haar moeder gezegd. Wat bedoelde ze daarmee? Had de nieuwe instructeur, die er nog niet eens was, plannen om al weer heel snel weg te gaan?

'Ik moet eerst even douchen,' zei ik. 'Het jeukt me over mijn hele lijf. Volgens mij zit Wondy's haar tot in mijn onderbroek.'

'Goed idee,' zei Doro. 'Want ik heb het ijs- en ijskoud. Zullen we vanmiddag dan een tekst voor het feestlied bedenken?'

'En we moeten die Katie maar eens googelen,' zei ik. 'Tot zo!'

 Een grote teleurstelling

‘Je stinkt weer naar paardenstront!’ Mijn broer Phil haalde zijn neus op toen ik binnenkwam. Hij zag er nog totaal warrig uit, waarschijnlijk was hij pas net uit zijn bed gekropen.

‘En jij meurt naar ouwe gymschoenen,’ beet ik hem toe.

Hij gaf me een stomp, liep de keuken in en opende de koelkast. Verleidelijke etensgeuren herinnerden me eraan dat ik die ochtend het ontbijt had overgeslagen.

‘We gaan zo lunchen,’ zei mama tegen Phil. ‘Je kunt alvast de tafel dekken.’

‘Waarom ik?’ zei hij en stak een stuk kaas in zijn mond. ‘Madame Paard kan dat ook wel eens een keer doen.’

Mama keek naar mij. ‘Wat zie je eruit!’ zei ze verbaasd.

Ik keek naar mijn kleren en zag dat ze nog vol met paardenhaar zaten.

‘Dat komt omdat Wondy er nu zo uit ziet,’ grijnsde ik en ik liet haar vol trots de foto’s op mijn telefoon zien. ‘We hebben hem geschoren! Hij was zo lief, we konden zelfs zijn hoofd en benen scheren.’

‘Heb je dan gelijk ook die vacht van je eigen benen af laten scheren?’ zei mijn oudste broer pesterig.

‘Doe normaal, man!’ riep ik kwaad. ‘Ik heb helemaal geen haar op mijn benen.’

‘Hou op!’ Mama duwde me met vaart de keuken uit. ‘Ga douchen, Lotte. En schiet een beetje op, we gaan over tien minuten aan tafel.’ In het weekend lunchten we altijd uitgebreid met het hele gezin.

‘Over tien minuten?’ meesmulde mijn broer. ‘Tegen die tijd ben ik verhongerd.’

‘Philip! Of je dekt nu de tafel of je ruimt straks de keuken op,’ hoorde ik mama zeggen. Die dreiging bracht mijn broer er toe

snel een paar borden uit de kast te pakken, mopperend dat hij het geen stijl vond dat hij zelfs in het weekend de hele dag keihard moest werken.

Dat was behoorlijk overdreven. Natuurlijk werd van ons verwacht dat we onze kamer opruimden, de prullenbakken leegden, afwasten en af en toe de hond uitlieten. Maar om nou te zeggen dat we hard moesten werken... nee.

Ik vloog de trap op, pakte schone kleren uit mijn kast en stond vervolgens voor een gesloten badkamerdeur.

‘Bezet!’ riep Cathrin, mijn jongere zus.

‘Schiet op, kom eruit!’

‘Het is ook mijn badkamer!’

‘Laat me erin, ik moet douchen!’

Ik bonsde op de deur. ‘Wedden dat je gewoon weer op de wc zit te lezen? Weet je wel dat je daar aambeien van kunt krijgen?’

Een paar seconden later ging de deur open.

‘Wat krijg je daarvan?’ Cathrin was panisch voor elke vorm van ziekte. ‘Wat is dat?’

‘Dat weet ik ook niet precies.’ Ik drong me langs haar heen. ‘In elk geval iets heel smerigs.’

‘Echt?’ Mijn zusje keek me verschrikt aan. ‘Hoe weet je dat?’

‘Heb ik ergens gelezen.’

Cathrin verliet de badkamer met het boek onder haar arm geklemd en ik kon eindelijk alle haren wegspoelen.

Even later zaten we aan tafel. Ik rammelde van de honger en at een flinke kom goulashsoep en een stapel ovengebakken broodjes. Ook mijn broers lieten het zich goed smaken. Alleen Cathrin leek geen honger te hebben. Ze zat als een hoopje ellende lijkbalek achter haar bord.

‘Wat is er met jou?’ vroeg mama. ‘Waarom eet je niet?’

‘Ik ben bang dat ik ziek ben,’ zei Cathrin met een bibberig stemmetje.

‘Maar net was je nog zo gezond als een vis.’
Cathrin liet haar hoofd zakken, haar ogen vulden zich met tranen. Ze schoof een beetje op haar stoel.
‘Lotte zei dat je aambeien krijgt als je op de wc zit te lezen,’ flapte ze er toen ineens uit. Papa en mama lieten verbaasd hun mes en vork zakken.
‘Hoe kom je daar nou bij, Charlotte,’ zei papa.
‘Dat heb ik ergens gelezen,’ verdedigde ik me. ‘En Cathrin houdt de badkamer altijd veel te lang bezet.’
‘Wat zijn aambeien?’ vroeg Florian nieuwsgierig.
‘Aambeien, dat zijn...’ begon Philip ijverig, maar mama kapte hem af, voor zich een gesprek over een onsmakelijke ziekte kon ontspinnen.
‘In ieder geval geen geschikt onderwerp voor onder het eten,’ zei ze scherp en keek mij ontstemd aan. Ik boog mijn hoofd en at snel door.
‘Maar wat moet ik dan nu? Ik lees juist zo graag op de wc,’ Cathrin barstte in tranen uit en Phil in spottend gelach. Mama legde mes en vork neer en schoof haar stoel naar achteren.
‘Kom eens mee,’ zei ze tegen Cathrin en verliet met mijn snikkende zus in haar kielzog de eetkamer.
‘Ik wil ook horen wat dat is!’ krijste Florian met volle mond en hij sprong op. Maar hij werd heen en weer geslingerd tussen zijn nieuwsgierigheid en zijn angst om tekort te komen. ‘Jullie pikken niks van mijn bord!’
‘Jij blijft hier,’ zei papa nadrukkelijk. ‘Zitten!’
Ik merkte dat hij moeite moest doen zijn lachen in te houden.
‘Lotte toch,’ zei hij hoofdschuddend en at toen weer verder.
‘Oh man, ik kon toch ook niet weten dat ze zo zou flippen?’ zei ik, enigszins schuld bewust.
‘Geestelijk geweld heet dat,’ beweerde Philip of hij er verstand van had. ‘Machtsuitoefening door middel van grove intimidatie.’

‘Doe normaal man,’ snauwde ik. ‘Ik moest toch snel douchen!’
Na een poosje kwamen mama en Cathrin terug. Cathrin had
weer een normale kleur en ook weer gezonde trek.
‘Aambeien krijg je pas als je oud bent,’ zei ze. ‘Maar ik lees toch
liever niet meer op de wc.’
‘Zie je nou!’ zei ik en ik grijnsde naar mijn grote broer. ‘Opvoe-
ding door middel van intimidatie. Werkt altijd.’

Toen ik daarna de keuken en ook nog mijn kamer had opge-
ruimd, ging ik naar Doro. We mochten van haar broer Lars op
zijn computer en Doro toetste bij Google ‘Katie’ en ‘paardrijden’
in.

‘O help,’ zei ze. ‘Meer dan een miljoen links.’
‘Je moet je zoekterm wat specifieker maken,’ riep Lars, al net
zo’n bemoeial als Phil.

‘We redden ons heus wel,’ bitste Doro. ‘Ga jij nou maar weg.’
‘Hallo? Dit is mijn kamer! Jullie mogen mijn computer gebrui-
ken, maar ik blijf hier.’

Doro rolde met haar ogen.

We opperden wat dingen die we nog konden intypen om onze
Katie te vinden.

‘Ze heeft iets over haar paard gezegd,’ bedacht ik me. ‘Wacht
eens! Ja! Hij heet Esset of zo.’

‘Wat is dat nou weer voor stomme naam,’ zei Doro verbaasd.
‘Misschien is het Engels. Asset. Dat betekent “kracht”,’ be-
moeide Doro’s broer zich er weer mee.

‘Professor,’ mompelde Doro zacht en ze tikte ‘Asset’ in.

En inderdaad! In combinatie met Katie verschenen er een hele-
boel links, voornamelijk uitslagen van wedstrijden.

‘Klik hier eens op,’ fluisterde ik en wees een link aan.

‘Katie van Rechteren, Rijvereniging Bad Homburg, met Asset.
Derde plaats springwedstrijd Klasse L.’

Doro en ik wisselden een snelle blik. Die akelige Katie was het

laatste jaar behoorlijk succesvol geweest, zowel bij A- als bij L-springen. Er werd ook een zekere Sven van Rechteren genoemd, die eveneens wedstrijden sprong.

‘Kijk eens op Facebook,’ fluisterde ik Doro in het oor.

Daar vonden we haar ook. En hoe! Natuurlijk konden we niet alles zien, dan moest je vriend zijn (ze had er niet minder dan 822), maar toch had ze een hoop niet afgeschermd.

‘Wat een ijdele trut,’ vond Doro en ze scrolde de site door. ‘Pfff... Ze heeft alleen maar foto’s van zichzelf geplaatst. Zelig hoor.’

‘Hee, wie is dat?’ Lars stond opeens nieuwsgierig achter ons en floot goedkeurend. ‘Lekker ding! Een nieuwe vriendin?’

Dat ze mooi was, dat stond wel vast: ze had lang blond haar, grote groene ogen, een paar zomersproeten op haar neus, volle lippen en parelwitte tanden.

Doro klikte een foto aan met Katie in wedstrijdkleiding op een bloedmooie vos met witte bles. Aan zijn trens prijkte een gouden rozet. Asset en ik. Al weer L gewonnen! luidde het onderschrift, en dat bericht was 42 keer geliked.

Nadat we Lars met succes hadden afgewimpeld, zochten we verder op internet. We vonden de site van de rijvereniging waar Katie en haar broer Sven nu nog lid waren. We lazen dat Michael Weyer, onze nieuwe instructeur, daar ééns per week les had gegeven.

‘Hier! Kijk eens wat daar staat!’ riep ik. ‘Tot onze spijt zal Michael Weyer vanaf januari geen les meer geven! Daarom wil die sneeuwkoningin lid worden bij ons.’

‘Dat is toch eigenlijk een goed teken,’ zei Doro. ‘Dat betekent dat er bij ons dan eindelijk professioneel springles zal worden gegeven. Dat is tenslotte ook goed voor ons.’

Ik knikte. ‘Dat is wel zo.’

‘Zo meiden! Het halve uur is om.’ Lars kwam de kamer in. ‘Ik moet weer aan de bak.’

We maakten plaats zonder te protesteren, gingen naar Doro’s

kamer en pijnigden onze hersens met het bedenken van een afscheidslied, wat nog helemaal niet zo gemakkelijk was. Niets rijmde zoals wij dat graag wilden. Waren we in het begin nog serieus bezig, op het laatst werden we steeds meliger.

Tranen met tuiten

Neuzen snuiten

Bye bye adieu vaarwel

Kessler weg,

wat een pech

Weyer maakt een nieuw begin

met Katie Sneeuwkonigin.

Mijn vriendin kreeg de slappe lach. Ze rolde zich heen en weer op haar bed en lachte tot de tranen over haar wangen liepen. ‘Hou op, hou asjeblieft op,’ kermde Doro. ‘Anders heb ik morgen nog spierpijn van het lachen.’

Mijn smartphone ging af. Ik viste hem giechelend uit mijn jaszak, die ik achteloos op de grond had gegooid. Mijn hart maakte een sprongetje. Een berichtje van Thierry! Ik moest de tekst een paar keer lezen voor ik begreep wat hij had geschreven.

‘O nee...’ fluisterde ik.

‘Wat is er?’ Doro schoot overeind. ‘Is er iets ergs gebeurd?’

‘Thierry komt niet,’ zei ik toonloos. ‘Zijn gastfamilie heeft hem op het laatste moment afgezegd.’

‘Hoe kan dat nou!’ zei Doro. ‘Het was toch al maanden geleden besproken?’

‘De gastmoeder is ziek geworden.’

Ik haalde mijn schouders op en vocht tegen het gevoel van teleurstelling, dat mijn goede humeur tot nul komma nul had teruggebracht. ‘Ze hebben het ook niet uitgesteld, maar definitief afgezegd. Hij komt niet.’

Een angstig vermoeden

Dat kon toch zeker niet waar zijn! Ik had me er zo op verheugd Thierry weer te zien. We hadden via de mail al van alles bedacht om samen te gaan doen en nu zou hij niet komen.

Ik ging niet rechtstreeks van Doro naar huis, maar liep eerst nog even langs de manege. Ik wilde controleren of Won Da Pie het met twee dekens echt wel warm genoeg had. Dat was het grote voordeel van een buitenbox. Je kon altijd bij je paard, ook als de manege officieel gesloten was. Vanwege de kou hadden de paardenverzorgers ook de bovendeuren gesloten, omdat anders de waterleidingen misschien zouden bevriezen. Won Da Pie at zijn hooi en hinnikte blij toen ik de deur opende en de box inging. Het enige licht op de binnenplaats kwam van de sneeuw die het maanlicht reflecteerde, Won Da Pie was alleen maar een vage schim in het donker van de stal.

‘Hé,’ zei ik zachtjes, ‘bevries je niet zonder je vacht?’

Ik schoof mijn hand onder zijn dekens. Hij was heerlijk warm en ook zijn benen en hals voelden niet koud aan.

‘Moet je horen, Wondy.’ Ik sloeg mijn armen om zijn hals en leunde tegen hem aan. ‘Thierry komt niet. Erg hè? Ik had me er zo op verheugd.’

Mijn paard leek dat bericht niet al te dramatisch op te vatten en stak zijn neus weer in de berg geurige hooi. Ik praatte vaak met hem en ondanks dat hij me natuurlijk geen antwoord gaf troostte het me toch dat ik bij hem kon zijn en mijn hart bij hem kon uitstorten. Dat was al zo met Gento, mijn vroegere verzorgpaard, dat vorig jaar kort voor de grote vakantie zomaar opeens verkocht werd. Meer nog dan het verzorgen en de dagelijkse omgang met Gento had ik dit soort vertrouwelijke momenten gemist. Ja, mijn hart was toen gebroken, ik had het gevoel dat ik een echte vriend had verloren. Ik nam me voor me nooit meer

zó aan een paard te hechten dat niet van mezelf was, want ik wilde nooit van mijn leven meer zo verdrietig zijn.

Toen mijn ouders Won Da Pie voor me gekocht hadden, geloofde ik heilig dat ik nu voor eens en altijd van alle teleurstellingen gevrijwaard zou zijn, maar dat bleek toch niet het geval. Terwijl ik vier weken in Frankrijk op Noirmoutier verbleef, had Inga, van wie ik dacht dat ze een van mijn beste vriendinnen was, achter mijn rug een gemeen plan gesmeed. Ze had Doro overgehaald samen met haar Corsario te kopen. Die aankoop was het begin geweest van allerlei vreselijke gebeurtenissen die me echt pijn hadden gedaan. Inga werd daarna de toegang tot de manege ontzegd, ik zag haar alleen nog zo nu en dan toevallig op het schoolplein.

Plotseling ging het licht boven de deur van de manege aan. Ik hoorde stemmen, ging op mijn hurken zitten en verroerde me niet. Meneer Kessler had liever niet dat ik buiten de openings tijden bij Won Da Pie was.

De mensen die dichterbij kwamen hadden jammer genoeg geen haast. Ze liepen het erf op, voorbij Wondy's box en bleven een hele tijd in de smeedhoek staan.

'Natuurlijk, nieuwe boxen bouwen is een mogelijkheid. Maar we moeten rekening houden met de beperkte capaciteit van de manege,' hoorde ik meneer Stark, een van de bestuursleden, zeggen. 'Vijf paarden erbij, dat kan de manege niet aan. En zeker niet in de winter als we alleen maar van de binnenbak gebruik kunnen maken.'

'De lessen zijn het belangrijkste onderdeel van de vereniging,' zei meneer Kessler. 'Daar kunnen we niet in gaan snijden.'

'En die overdekte plek voor de buitenbak,' zei iemand van wie ik de stem niet herkende. 'Dat is toch een prima uitwijkmogelijkheid in de winter?'

'Daar hebben wij ook aan gedacht, ook zelfs aan de mogelijkheid om daar in de hoek een longeerhal te bouwen,' antwoordde